

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **F.B.**, zast. JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Starobrněnská 13, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2013, č. j. OAM-51/ZA-ZA05-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna právní zástupkyni žalobce JUDr. Evě Poláčkové, advokátce se sídlem Starobrněnská 13, 602 00 Brno, se určuje částkou 8.228,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 15ti dní od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Tlumočnickovi Ing. Reně Motlakovi, bytem Horácké náměstí 10, 621 00 Brno, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 770,- Kč, která bude vyplacena po právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 4. 3. 2013, č. j. OAM-51/ZA-ZA05-ZA04-2013, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Ve včas podané žalobě napadl žalobce citované rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že nesouhlasí se zamítnutím žaloby jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, dále že bylo opomenuto použití § 12 a § 14 citovaného zákona i stažení doplnění ochrany podle § 14a citovaného zákona. Správní orgán svým postupem porušil § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, provedl nesprávnou právní kvalifikaci zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Dále uvedl, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Dále uvedl, že ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány je v Alžírsku zcela nedostatečná. Jak uvedl u pohovoru, má velké obavy z jeho návratu, neboť má důvody se domnívat, že v zemi původu mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy nebo pronásledování. Tyto obavy pramení z jednání osob, před jejichž výhrůžkami ze země uprchl. Mnohokrát mu bylo vyhrožováno a je přesvědčen o tom, že v zemi původu mu hrozí újma na zdraví či životě. Pokud by se vrátil domů, bylo by jeho zdraví a život ve velkém nebezpečí. Policie ani jiné státní orgány nejsou podle jeho názoru schopny zabezpečit mu ochranu před výše zmíněnými osobami.

Domníval se, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivně hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě nuceného návratu do Alžírsku. V průběhu správního řízení objasnil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které mu v minulosti vyhrožovaly. Žalovaný se měl proto zabývat otázkou, zda mu v případě návratu do Alžírsku z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rovněž v jeho případě jde o zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Českou republiku považuje za svůj domov, cítí se tu v bezpečí. Na základě uvedených skutečností považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivně jeho situaci a nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 4. 2013 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, po provedeném řízení bylo prokázáno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobcovy obavy z jednání lidí (respektive jedné jejich návštěvy), kteří měli napadnout na svatbě jeho kamaráda, nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu. Rovněž vzhledem k charakteru a absenci intenzity jednání zmíněných osob, které nepřesáhlo verbální úroveň,

nelze hovořit o tom, že by uvedené jednání bylo v žalobci schopno vyvolat opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Za nedůvodnou považoval žalovaný i námitku porušení zásady non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou není.

Opodstatněnou neshledal žalovaný ani námitku stran možnosti udělit humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je zcela výjimečným institutem a jako takový je udělován pouze v těch nejzávažnějších případech. Tím však, dle názoru žalovaného, celková situace žalobce není s ohledem na výše uvedené skutečnosti má naopak žalovaný za to, že žádost žalobce posoudil zcela správně, když i v tomto ohledu shledal ji zjevně nedůvodnou. Navrhl proto, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Na základě splněných zákonných podmínek ve smyslu § 35 odst. 8 věty první s.ř.s. soud usnesením ze dne 24. 5. 2013, č. j. 22 Az 7/2013-29 ustanovil žalobci pro řízení o soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu zástupce JUDr. Evu Poláčkovou, advokátku se sídlem Starobrněnská 13, 602 00 Brno.

Ve věci proběhlo na žádost žalobce dne 19. 9. 2013 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích ve věci. Důvodem, proč žalobce opustil Alžírsko dne 24. 10. 2012 byly okolnosti, které uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i protokolu o pohovoru a které souvisely se svatbou, jíž se zúčastnil dne 2. 10. 2012, tím měl na mysli incident i jeho důsledky, které po té nastaly. Dalším důvodem pak byla i skutečnost, že po dobu jednoho roku měl internetovou známost se Zuzanou Svobodovou, rozvedenou ženou, matkou čtyř dětí, které má ve své výchově. Po příletu do České republiky se zdržoval na adrese jejího pobytu, krátce poté u kamaráda ve Francii, následně pak se opět vrátil a žil s přítelkyní. Uvedl, že před příletem do České republiky neuvažoval o uzavření manželství se jmenovanou. Nastala však nová skutečnost spočívající v uzavření manželství se Z. S. dne 17. 8. 2013, což prokázal oddacím listem ze dne 19. 8. 2013 (v knize manželství matričního úřadu Frýdek-Místek evidováno ve svazku 14, ročník 2013, strana 99, pořadové číslo 128). Ověřenou kopii oddacího listu soudu předložil k založení do spisu. Na základě uvedeného měl za to, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, neboť obavy ze strany žalobce nebyly shledány azylově relevantními, nesouvisely s žádným z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Nenaplnovaly ani intenzitu takového charakteru, aby se mohlo jednat o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pokud se týká nové skutečnosti – uzavření sňatku – není tato okolnost důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z obsahu správního spisu a zjistil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 2. 2013. Následně s ním byl proveden pohovor dne 18. 2. 2013. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je státním příslušníkem Alžírské demokratické a lidové republiky, arabské národnosti, vyznává islám. Není členem žádné politické strany nebo organizace. Je svobodný. Hlavním důvodem jeho odchodu z vlasti byly události, které se odehrály na svatbě dne 2. 10. 2012, kdy ženichova

rodina zbila žadatelova přítomného kamaráda, bili ho kladivem, železnou tyčí do ruky, pobodali ho. Žalobce sdělil kamarádovu otci a strýci jména útočníků, poté, co se to ženichova rodina dozvěděla, začali mu vyhrožovat zabitím. Původně chtěl do ČR přicestovat jako turista a vrátit se zpět do vlasti. Po událostech na svatbu se však rozhodl domů již nevracet. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že potřebuje být chráněn kvůli tomu, co se odehrálo na zmíněné svatbě. Na území České republiky vstoupil dne 24. 10. 2012, v České republice je poprvé, přicestoval na základě turistického víza, po ukončení jeho platnosti i nadále setrval v České republice. Žádost o azyl podal asi měsíc a půl poté, co byl kontrolován Policií ČR a bylo zjištěno, že na území ČR pobývá nelegálně. Vyslovil obavu, že v případě návratu do vlasti, by mohl být ohrožen na životě před osobami, které vyvolaly incident na zmíněné svatbě. Dále uvedl, že v ČR měl přítelkyni Z. S., s níž se seznámil prostřednictvím internetu, před příjezdem do ČR se nikdy neviděli. Jmenovaná bydlí ve Frýdku-Místku, má ve výchově čtyři děti. Dne 17. 8. 2013 se s přítelkyní uzavřel manželství, žijí spolu ve společné domácnosti.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Pro své rozhodnutí opatřil žalovaný s ohledem na zjištěné skutečnosti i další podklady. Při posouzení věci vycházel rovněž z informací obsažených v databázi ČTK – Human Rights Watch.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 ani § 14 a § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve věci rozhodl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona

o azylu. Žalobce v žalobě namítl, že dle jeho názoru uvedené ustanovení zákona o azylu nebylo použito správně, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho aplikaci, a to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci. Uvedenou námitku soud neshledává důvodnou a plně se ztotožňuje s tím, jak ve věci rozhodl žalovaný.

Soud se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce dle uvedeného ustanovení zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl ke správnému závěru, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že byl ve své vlasti pronásledován nebo se pronásledování mohl obávat. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce ve své vlasti dlouhodobě a intenzivně pronásledován soukromými osobami. Skutečnosti jím uvedené, tedy jeho obava z možného jednání lidí, kteří napadli jeho kamaráda nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Jak z jeho výpovědi jasně vyplývá, jednání uvedených lidí vůči jmenovanému nepřekročilo rovinu nepřímé verbální výhrůžky a je zcela zřejmé, že nebylo motivováno žádným z azylově relevantních důvodů, nýbrž snahou se mu mstít za vyjádření jejich identity. Byť několikrát hovořil o obecné situaci v Alžírsku, neuvedl žádnou takovou skutečnost, na základě které by mohl správní orgán dospět k závěru, že tato konkrétně dopadá na jmenovaného odlišným způsobem než na většinu obyvatel země. Žalobce sám připustil, že mimo obtíží v souvislosti se svatbou jeho kamaráda, žádné další potíže, které by jej nutily k odchodu z vlasti, neměl. Neměl ani žádné problémy se státními orgány, nikdy se veřejně neangažoval. Správní orgán při posouzení jeho žádosti vycházel nejen z žádosti o mezinárodní ochranu žadatele a protokolu o pohovoru, ale dále i z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch – Alžírsko z ledna 2013 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „země světa, Alžírsko“. Žadatel se se všemi nashromážděnými podklady před vydáním rozhodnutí seznámil, jejich obsah nekomentoval.

Soud připomíná rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, www.nssoud.cz, podle kterého „*povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatele neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“

Soud se ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi státní příslušnosti hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Nebylo shledáno, že by jeho tvrzené obavy mohly být pronásledováním ve smyslu zákona o azylu a nic nenasvědčuje tomu, že by byl v případě návratu z těchto nebo jiných důvodů reálně ohrožen vážnou újmou. Žalovaný správně uvedl, že obavy z problémů kvůli incidentu během svatby dne 2. 10. 2012 nelze pod ust. § 14a podřadit. Krajský soud v Brně se proto přiklonil k argumentaci žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce využívá pouze jako nástroj k možné legalizaci svého dalšího pobytu v ČR poté, co po ukončení platnosti svého 15 denního turistického víza se nacházel již poměrně dlouhou dobu na území ČR nelegálně. V této souvislosti soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, sice rozsudek ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004, www.nssoud.cz,

dle kterého „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti. Z této logiky tedy vyplývá, že cizinec má požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu příležitost. V opačném případě tedy při podání žádosti o azyl s časovým odstupem po vstupu na území státu, kde pobýval eventuelně nelegálně, a kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu a naopak se spíše jedná o snahu cizince si v České republice legalizovat pobyt; to může cizince z poskytnutí azylu vyloučit podobně jako žádost v jiné, než první bezpečné zemi.

Pokud se týká obavy žalobce ze smrti pro případ návratu do vlasti, soud odkazuje na konstantní judikaturu nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, www.nssoud.cz, podle kterého „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Obdobný právní názor zaujal Nejvyšší správní soud i v dalších rozsudcích např. ve věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 7/2003, sp. zn. 4 Azs 38/2003, sp. zn. 3 Azs 22/2004, sp. zn. 7 Azs 187/2004, sp. zn. 4 Azs 5/2003 nebo sp. zn. 9 Azs 49/2007.

Žalobce dále na podporu své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že prostřednictvím internetového spojení navázal známost se Zuzanou Svobodovou, matkou čtyř nezletilých dětí, osobně se setkali až po jeho příletu do ČR na konci října roku 2012. Dne 17. 8. 2013 se jmenovanou uzavřel manželství. K tomu soud uvádí, že skutečnost uzavření sňatku s občankou ČR není zákonným důvodem, na jehož základě by žalobci vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Azyl za účelem sloučení rodiny je upraven v § 13 zákona o azylu a počítá s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. O takovou situaci tady nešlo, neboť manželka žadatele není azylantem, nýbrž je občankou ČR. Pokud je o tzv. humanitární azyl, ten je upraven v § 14 citovaného zákona a samotná skutečnost manželství žadatele o azyl s občankou ČR není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli citované ustanovení zákona o azylu. K argumentaci žalobce k zohlednění uzavření manželství s občankou ČR, což zcela zjevně míří k posílení jeho argumentace pro udělení azylu z humanitárního důvodu, jak také vyplynulo i z vyjádření právní zástupkyně žalobce, je nutno poznamenat, že touto skutečností se soud nemohl zabývat ani z toho důvodu, že se jedná o skutečnost, kterou žalobce uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Český právní řád na případy úpravy pobytu cizinců v ČR, kteří uzavřeli manželství s českým partnerem pamatuje jinou právní úpravou než zákonem o azylu. Azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a to jistě ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostát všem nárokům zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, sp. zn. 2 Azs 36/2005, www.nssoud.cz).

V žalobě se žalobce dále domáhal i uplatnění zásady non-refoulement vůči své osobě. Z článku 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy

mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle článku 33 odst. 1 této Úmluvy „*žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*“ Zásada non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „*se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti*“. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. nss, www.nssoud.cz, podle kterého „*v případě rozporu mezi ustanovení článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu má aplikační přednost článek 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu článek 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.*“

Žalobcem tvrzené skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, svědčí o tom, že žádost podal proto, že v dané chvíli neměl jinou možnost jak setrvat na území ČR.

Žalovaný rozhodl zcela správně pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud odkazuje dále i na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, www.nssoud.cz, podle kterého „*neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona*“ (pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

V souladu s ust. § 59 odst. 2 s.ř.s. byla přiznána odměna tlumočnickovi, kterou při jednání dne 19. 9. 2013 účtoval za 2 hodiny účasti při jednání po 385,- Kč podle § 17 odst. 1 položka 1 vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (základní sazba 350,- Kč byla zvýšena o 10 % za tlumočení arabského jazyka podle § 22 odst. 1 písm. b) uvedené vyhlášky).

Vzhledem k tomu, že žalobci byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2013, č. j. 22 Az 7/2013-29 ustanoven pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního

orgánu zástupcem JUDr. Eva Poláčková, advokátka, byla určena odměna částkou 8.228,- Kč, a to za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč za každý úkon, náhrada hotových výdajů částkou 600,- Kč, rovněž za 2 úkony po 300,- Kč (podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a g), § 13 odst. 3).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. září 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová